

ἐμπρός των παρίσταται : Τὸ πτώμα τῆς ἐτέρας τῶν ἀδελφῶν κατέκειτο ἐκτάδην ἐν προκεχωρηκυῖα ἀποσυνθέσει καὶ σήψει. Ἐξετασθέντος τοῦ σώματος, ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδὲ μίαν μὲν ἔφερε πληγὴν, ἀλλὰ μόνον ἔχνη στραγγαλισμοῦ. Τοὺς βραχίονας τοῦ πτώματος εἶχον καταφάγει εἰς πολλὰ μέρη οἱ ποντικοί. Διάφοροι ὑπάρχουσι διαδόσεις περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐγκλήματος, αἱ πλεῖστοι δὲ ἀποδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αἷτια ζηλοτυπίας. Συνελήφθη ὁ ἔραστής τῆς ἐξαφανισθείσης ἀδελφῆς τοῦ θύματος· σοβαρὰ δὲ ὑπόνοια ὑπάρχει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἐὰν ἡ «Ἐφημερίς» ἀγνοῇ ἂν λείπῃ ἐν Νιγρίτῃ εἰς τῶν διδασκάλων αὐτῆς, ἡμεῖς γινώσκομεν ἀκριβέστατα ὅτι μέχρι τῆς 20 λήγοντος ἔλειπεν οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τῶν διδασκάλων, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν σχολῶν Νιγρίτης, ἥτοι ἔλειπεν ἡ καλὴ τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Ἀληθῶς εἰς τοῦτο δὲν πταίουσιν αἱ βοήθειαι, πλάσματα ἄψυχα, ἀλλ' οἱ βοηθοῦντες, ὅπερ ἐλησμόνησεν ἡ ἀγαθὴ «Ἐφημερίς».

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Γυθείου :

Μόλις διεδόθη ἐνταῦθα ὅτι ὁ Σχολάρχης κ. Γεώργιος Σκουριώτης, καὶ ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς ἄνθρωπος τελείως ἐκπληρῶν τὸν προορισμὸν του, μετατίθεται, ἅπασα ἡ πόλις ἐταράχθη, δι' ἐπανειλημμένων δὲ τηλεγραφημάτων ἐκ μέρους τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλῶν πολιτῶν παρεκλήθη ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν μετὰθεσιν ταύτην ἥτις ὡς ἐπαρχιακὸν δυστύχημα δικαίως χαρακτηρίζεται. Δὲν δυνάμεθα ἢ νῆ συγχαρῶμεν τὸν κ. Σκουριώτην, ὅστις διὰ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του κατῴρωσε νὰ προσελκύσῃ τοσοῦτω τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην τῶν Γυθειᾶτων, ὥστε νὰ θεωρῶσιν

οὗτοι δυστύχημα τὴν ἀπὸ τοῦ Σχολαρχείου των ἀπομάκρυνσίν του.

Ἦλθε καὶ ἀπῆλθεν ὁ νέος δήμαρχος Βονίτσης κ. Σακελλαρόπουλος ἱατρός, ὁ ἐθνικώτατος ἀνὴρ, ἐργασθεὶς ἄλλοτε ἐν Μακεδονίᾳ ὡς δέκα ὁμοῦ πρόξενοι, καὶ τώρα δημοτικώτατος εἰς τὸν τόπον του, προσκληθεὶς νὰ δεχθῇ τὴν ὑποψηφιότητα δημάρχου, ἐκ τῶν ὀλίγων μεταρρυθμιστῶν οὓς ἔχομεν, ἀποφασισμένους νὰ διαχύσῃ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὰ φῶτα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγκηπτόν του δῆμον.

Οἱ ἱατροὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὡς φαίνεται, δὲν ἀγαποῦν ἐπισήμως νὰ δεικνύονται ὡς τοιοῦτοι· τὰν ἀπαλιν δὲ οἱ ἐν Τουρκίᾳ φαρμακοποιοὶ πάσχουσιν ὑπὸ γαλονομανίας. Συμπεραίνομεν ταῦτα ἐκ τῆς διαβιβασθείσης διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Τουρκίας ἀπαγορεύον εἰς τοὺς στρατιωτικικοὺς ἱατροὺς νὰ φέρωσι πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, εἰς δὲ τοὺς φαρμακοποιούς νὰ φέρωσιν ἀξιωματικοῦ στολὴν, ἂν δὲν εἴνε στρατιωτικοί.

Ἐν Σμύρνῃ νεᾶνις ἐγένετο θῦμα τοῦ πυρός, ἀναφλεγέντος τοῦ πετρελαίου λυχνίας, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ σβύσῃ ἄνωθεν. Τὸ πῦρ ἐξεχύθη κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς νέας· εἰς τὰς γοεράς κραυγὰς τῆς νέας προσέδραμε γείτων τις ὅστις ὅμως οὐδὲν κατῴρωσε, εἰμὴ νὰ καύσῃ τὰς ἰδίας χεῖρας. Ἡ νέα κατεκάρη ὡς λαμπὰς ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ παρέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐν ἀγωνίᾳ τραγικῇ καὶ ἀπεριγράφτῃ.

Καὶ ἄλλης ἐφημερίδος Δικαστικῆς «Τὸ Μέλλον» ἀγγέλ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 380)

Ἐπαιξε καὶ ἦτο τρομερὰ τυχερός. Ἐφαίνετο ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἀληθὴς κατακτητής.

Καὶ κάθε πρωτῇ, φορτωμένος μὲ τὰ λάφυρα τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐπέστρεφε εἰς τὴν οἰκίαν του, μὲ μέτωπον ὡς ἐν σιδηρῷ κύκλῳ περιεσφιγμένον, πελιδνός, καὶ ἔχων γεῦσιν κόνεως εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκοιμᾶτο μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα, ἡ σκοτεινὴ καὶ μελαγχολικὴ ἡμέρα τῶν ρωσικῶν χειμῶνων, ἥτις ὁμοιάζει τὸσον πρὸς ὁμίχλην. Καὶ ἐκοιμᾶτο καταβεβλη-

μένος μέχρι τοῦ δειλινοῦ. Κατὰ τὰς τέσσαρας ἐσηκώνετο καὶ ἡ ἡμέρα του ἤρχιζε τὴν ὥραν καθ' ἣν ἦναπτον τὸ ἀερίφως. Εἶχε διευθετήσῃ τὴν ζῶν του ἀντιστρόφως πρὸς τὴν τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐζῶσε ἁνάποδα... Ἦτο νυκτερινὴ πεταλούδα. Ἡ φυσιογνωμία του εὐμειδής καὶ λεπτοφυής, ὅταν ἐξῆλθε τῆς οἰκογενείας του, ἦτο τώρα σοβαρὰ καὶ ἀπεσκληρυμμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἂν καὶ χονδρὰ διετήρουν ἀκόμη τὴν ὡραιότητά των, ἀλλὰ τὸ θέλητρον τῆς νεότητος, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῶν δροσερῶν καὶ ἀναπαυμένων προσώπων, εἶχεν ἐξαλειφθῇ ἀπ' αὐτῶν. Ἐφερε τὴν προσωπίδα τοῦ φιληδόνου. Ἡ καστανὴ κόμη του, ἐλαφρῶς σγουρά, ἤρχισε νὰ γίνηται ἀραιότερα περὶ τοὺς κροτάφους. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀορίστου κυανοῦ χρώματος, εἶχον ἀμαυρωθῇ καὶ γίνεαι βαθουλοί. Ἡ λυσσαλέα ζωὴ τὴν ὁποίαν διῆγεν ἄφινεν ἐπ' αὐτοῦ ἔχνη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καταφανέστερα.

Ἡ θεία του θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ τὸν γνωρίσῃ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ συνεσταλμένος νέος μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή, ὅστις ἐπέρνα τῆς βραδυαῖς του τόσον ἡσύχως μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Κλαίρης ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ σιωπηρᾷ αἰθούσῃ τοῦ γηραιοῦ μεγάρου. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ, εὐτολμος καὶ ἀποφασιστικὴ, μὲ ἀνδρικὸν σχεδὸν χαρακτῆρα του ἔλεγε τότε γελῶσα : Δεσποινὶς Γάστων. Δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον τίποτε ἐξ ἐκείνης τῆς χαριτωμένης ἀπαλότητος, ἡ ὁποία τοῦ ἐδίδε τόσσην ὁμοιότητα πρὸς κόρην. Ἦτο ἀνὴρ πλέον καὶ ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐπικινδυνωτέρων. Εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν ἑαυτῷ

λεται ἡ ἐκδοσις, πρὸς καταχώρησιν τῶν πράξεων πλειστηριασμοῦ κλπ.

— Ἐξετέθη εἰς τελειωτικὴν δημοπρασίαν ἡ συντήρησις τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Ἑθν. ὁδοῦ ἐνεργηθησομένην τὴν 11ην ὁδρίου. Ὅμοιος καὶ ἡ τῆς Κηφισίας ἐνεργηθησομένην τὴν αὐτήν.

— Ἀναχωρεῖ εἰς Νέα Λιόσα ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Χρήστος Τσουντας, ξενοδόχου τινος ἐκεῖ ὑποδείξαντος ἀρχαῖα.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἰθάκης ὁ βουλευτὴς κ. Στάϊκος, ἐκ τῶν εὐμαθεστέρων στρατιωτικῶν μας καὶ τῶν ἐπιθετικωτέρων ρητόρων τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ὁ ἀπολεσθεὶς φοιτητὴς τοῦ Διδασκαλείου ἀνευρέθη· εἶνε φουστανελλᾶς, τσαρουχᾶς, βλαχοκαλτισοφόρος· τοῦ ἐσφύριξε νὰ φύγῃ εἰς Λαμίαν· ἔφυγε χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξενοδόχον. Εἰσαγγελὶα καὶ ἀνάκρισις εἰς κίνησιν· ἕως οὗτου ἦλθε καὶ ἀνέπνευσεν ὁ καυμένος ὁ ξενοδόχος, ὅστις εἶχε φοβερὸ καρδιοχτύπι.

— Τὴν νύκτα τῆς 25—26 λήγοντος μηνὸς ἐν Καρύστῳ ὁ Σταμ. Μπιτζίκος μετ' ἄλλων ἀγνώστων διέορηξε τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης τοῦ Χατζηνικολῆ καὶ εἰσῆλθεν πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν ἐν αὐτῇ πραγμάτων. Ἐννοηθέντες ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων οἱ μὲν ἀγνώστοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ ἀνωτέρω Μπιτζίκος ἐπετέθη καὶ ἐτραυμάτισε δι' ἐγγχειριδίου τὴν σύζυγον καὶ κόρην τοῦ ιδιοκτήτου Χατζηνικολῆ. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— Ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 27 φθίνοντος μηνὸς ἀπετεφρώθη ἐργαστήριον ἀνῆκον εἰς τὸν δῆμον Λεβαδείας· τὸ πῦρ φαίνεται ὅτι ἐτέθη ὑπὸ κακοβούλου χειρός.

— Προχθὲς ἐλευθεροκοινώνησαν ἐκ τοῦ Λοιμοκαθαρηθρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου 33 ἄτομα, ἐπιβαίνοντα τῆς ἐκ Μελῆτης

προσερχομένης Ἀργολίδος, ἅτινα ὑπέστησαν πενθήμερον ἐπιτηρητικὴν καθάρσιν.

— Τὴν Κυνοῦριαν λυμένουςιν οἱ φυγόμενοι Καβουρέοι, οἵτινες ὀπλισμένοι δι' ὀπλῶν **Γκρά** διαπράττουσι πᾶν ἐγκλημα, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ ὄρματα τῆς χωροφυλακῆς.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 28 Σεπτεμβρίου

Ἡ Πύλη, καὶ οὕτω λέγοντες ἐννοοῦμεν μᾶλλον τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ μάλιστα τὸν Σουλτάνον, καθότι ἐνταῦθα συμβαίνει τὸ ἐναντίον εἰς ἅπαντα τὰ ἄλλα κράτη, ὁ βασιλεὺς κυβερνᾷ καὶ βασιλεύει καὶ ἡ κυβέρνησις βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ, ἡ Πύλη κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ ἐν γὰρ τῷ παρόντι τὴν ἀπειλήσαν αὐτὴν θύελλαν ἐκ τῆς ἐλευσεως ἐνταῦθα τοῦ κόμητος Δούφφερν μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις του. Ὑπεσχέθη, ἔδωκε μὲν ἐλπίαν, δηλ. τὴν διαταγὴν εἰς τὸν Μουσοῦρον νὰ υπογράψῃ τὴν περὶ τοῦ Δουνάβεως Λονδίνειον συνθήκην, καὶ ἐπῆρε ἕνα τουλοῦμι λάδι, καὶ οὕτω τὰ πάντα καὶ πάλιν μέλι καὶ γάλα καὶ οἱ ἄγγλοι φίλοι καὶ σύμμαχοι. Διὰ τὰ ἡμᾶτια δὲ ἀποστέλλει καὶ ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου ὅπως περιελθόντες τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ἐπιθεωρήσωσι τὰ διάφορα δικαστήρια καὶ ἀκούσωσι τὰ δίκαια παράπονα τῶν κατοίκων. Ἰδοὺ ἡ κατάστασις μας. Ὁ Σαῖτ, ὡς εἶπον ἐν τῇ ἡγουμένῃ μου, ἀποστρέφεται τὰς μεταρρυθμίσεις, ἔμεινε καὶ πάλιν Μ. Βεζύρης κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἰς τὰς ἰδέας του. Ὁ Δούφφερν λοιπὸν δύναται ν' ἀναμένῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅταν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ ὀχληρὸν τινα ὅτι θέλει πρά-

θησαυροῦ, σκεπτικισμοῦ. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τίποτε καὶ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου ἔθετε τὴν ἡδονὴν. Τὸ πατρικὸν αἷμα καταπραῦνθὲν ἐν αὐτῷ διὰ τῶν ἀπλῶν ἡδονῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἤρχισε ν' ἀναβράζῃ. Καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Βλιγνὺ ἡ τόσον φιλήδονος καὶ θερμὴ, ἥτις, ἀπὸ Ἑρρίκου τοῦ Γ', εἶχε δώσει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, τοὺς τρυφηλοτέρους αὐλικούς, τοὺς τολμηροτέρους τῶν πανούργων, καὶ τοὺς ἀκολαστοτέρους διεφθαρμένους, εἶχεν ἐν αὐτῷ ἀντιπρόσωπον, ὅστις ἐτίμα τοὺς προγόνους.

Ἐν τῷ εὐθραύστῳ ἐκείνῳ νεανικῷ σώματι ὑπῆρχε δύναμις γίγαντος. Τοιοῦτοι ἦσαν ἄλλοτε οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι, οἵτινες μαλθακοὶ μέχρι χαυνώσεως. κατὰφορτοὶ μύρων, ἐταξείδευον ἐν φορείοις διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὸν κόπον τῆς ἵππασίας, καὶ οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς μάχας ἀνεμιγνύοντο ὡς ματιώδεις μετὰ τοῦ πλήθους φέροντες ἐπὶ τοῦ σώματός των ἑκατὸν λίτρας σιδήρου, καὶ ἐκτελοῦντες ἥρωικὰ ἀνδραγαθήματα. Ὁ Γάστων βέβαια δὲν θὰ ἐπήγαινε πεζὸς δι' ὠφέλιμόν τινα σκοπὸν οὔτε εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης, ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ κυνηγᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ διαξιφίζεται μὲ τὸ σπαθὶ ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ ὥρας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κουράσῃ καὶ τοὺς πλέον ἀκαμάτους.

Ἀλλ' ἐν ὅλῃ του τῇ δυνάμει παρουσιάζετο ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ. Ἐκεῖ ἐφαίνετο ὅτι διὰ τῆς θελήσεώς του ἐβίαζε τὴν τύχην. Καὶ ἐκέρδιζε δι' ἀνηκούστου ἐπιμονῆς. Ὅταν ὁ μάγκος ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι καὶ τὸν ἀνελάμβανεν αὐτὸς,

ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνεξάντλητος. Ἡ τύχη ἐπὶ δύο ἔτη τὸν μετεχειρίσθη ὡς ἀληθὲς χαϊδευμένο παιδί. Δὲν τὸν ὠνόμαζον ἤ: ὁ εὐτυχὴς Γάστων. Ἐὰν ἡ γνωστὴ του τιμιότης δὲν τὸν προσφύλαττε ἀπὸ τὰς κακὰς σκέψεις ἢ μπορούσε κάνεις νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ.

Τὰ λείψανα τῆς κληρονομίας του, αὐξανόμενα τακτικῶς ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸν ἔφεραν εἰς θέσιν νὰ ζῇ λαμπρά. Εἶχε λαμπροὺς ἵππους, θαυμάσιον μέγαρον, καὶ ὅλας τὰς πολυτελεῖς ἀναπαύσεις, τὰς ἀπαρατήτους εἰς ἀνὴρωπον τόσῳ ἀπολαυστικόν, ὡς ἦτο αὐτός.

Ὅταν ἤρχετο ἐν τῇ Δέσχη τῆς ἀριστοκρατίας ἡ παρτίδα ἐλάμβανεν ἄλλην ὅψιν. Ἡνύουν ἀμέσως ὅτι μεγάλα ποσὰ θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Δὲν περιορίζετο εἰς τὸν βακκαρά καὶ τὸν λανσενέ. Ἐπαιζεν εὐχαρίστως μία παρτίδα πικέτου. Εἰς αὐτὸν ὁ γέρον Ναρισκὶν, τεσσαρακοντάκις ἑκατομμυριοῦχος, εἶπε τὴν ὥραιάν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἐπειδὴ ὁ Γάστων τοῦ ἐκέρδιζε τρεῖς χιλιάδας λουδοβίκεια, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι λέγων· «Φεύγω καλλίτερα· ἐὰν ἐξηκολούθουν θὰ ἔχανα χρήματα!»

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τῆς Ὀπερας ἡ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, ἡ καὶ ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅπου εἶχε περάσει τὸ βράδυ του, ἀνέβαινεν εἰς ἑλκυθρόν τι καὶ περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Τυλιγμένος ζετὰ μὲ τὰ γουναρικά του, ἤρθεκετο νὰ αἰσθάνεται τὸν παγερὸν τῆς νυκτὸς ἄνεμον ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ κατὰ τὰς

ξη ὅ,τι ζητεῖ πλὴν «μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι ποτέ.

*

Δὲν ἐστάλη εἰσέτι ἡ ἀπάντησις τῆς Πυλῆς εἰς τὸ τελευταῖον ὑπόμνημα τῶν Πατριαρχείων. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὡς καὶ περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κρατουσῶν ἰδεῶν περὶ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐπιτρέψατε νὰ τηρήσω τὴν διαγωγὴν ἣν πολλάκις τηροῦσιν οἱ ὑπουργοὶ ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ διὰ μίαν στιγμὴν ὑπουργός, ὅχι ὅμως Τρικούπης ἢ Δεληγιάννης, καὶ νὰ εἶπω ὅτι ἐπειδὴ τὰ ζητήματα ταῦτα εἰσὶν ἐκκρεμῆ, ἡ δὲ διεξάγουσα ἀρχὴ αὐτὰ οὐδὲν κρίνει καλὸν νὰ εἶπῃ, κρίνω ἐν γὰρ τῷ παρόντι καλὸν νὰ τηρήσω σιγὴν, ἀναλογιζόμενος τὴν εὐθύνην ἣτις ἤθελεν ἐπιβαρύνει με, δημοσιεύοντα πράγματα ἃ ὥςως βλάψουσι τὰ ζητήματα. Πέπεισμαι ὅμως ὅτι ὁ Πατριάρχης πράττει καὶ πράξει τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ καθήκον. Προσοχὴ ὅμως, διότι ἐὰν ἡ ἐκκρεμότης παραταθῇ, θὰ δμιλήσω ὅπως εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδέαν μου ἔστω καὶ ταπεινὴν. Οὐδόλως ἀνεκτὴ ἡ ἐκκρεμότης καὶ δέον νὰ ληφθῇ ἀπόφασίς τις ἢ νὰ συμματάσῃ καὶ τὸ ἔθνος ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀπὸ τῆς προχθὲς δευτέρας ἤρξατο τῶν τακτικῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὁ πατὴρ πάντων τῶν ἐν Ἀνατολῇ σωματείων, ὁ Ἑλληὴν. Φιλολογ. Σύλλογος. Ὁμίλησεν ὁ κ. Καρολίδης ἐπεψηφίσθη ὁ προϋπολογισμὸς καὶ... διελύθη ἡ συνεδρίασις.

— Εὐρίσκειται πιστεύω ἂν δὲν ἐλάθη καθ' ὁδόν, ἐν ὑμῖν ὁ Τεφὴκ, πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἐν Ἀθήναις. Ὁ Σουλτάνος τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃ καὶ ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν. Καλῶς τὰ δέχθηκα κ. Τρικούπη.

— Ἔχομεν ἐνταῦθα τοὺς ξένους οὓς καὶ σεῖς εἴχετε καὶ ἐπὶ πλεόν τὸν περιφρημον Βλωβίτς, ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου». Τί θέλει; Ἐπίσης χθὲς τὸ τῆς Βάρνης ταχυδρομεῖον μᾶς ἔφερε καμμιὰ δεκαπενταριά περιηγητὰς, καταλύσαντες

εἰς τὸ ὠραιότερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας τὸ Λουξεμβούργον.

Οὕτως

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 24 Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 349 «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» εἶδον ὅτι ἀπολύεται ὡς ἀνίκανος καὶ ἀμελής κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ὁ ἐν Κίττα τοῦ δήμου Μέσης δημοδιδάσκαλος Δρακάλης Χαμόδρακος. Καὶ ὅμως ἄνθρωπος ἀξιόπιστος καὶ δυνάμενος καλῶς νὰ γνωρίζῃ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Καραβᾶς, (ὃς πῶ καὶ τ' ὄνομά του) μεταβᾶς εἰς Κίτταν οὐδὲν ἄλλο ἐπραξεν ἢ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀπολυθέντα διδάσκαλον, ὃν εἰς τὸν δρόμον συνήντησεν, ἂν ἦν καλὰ, καὶ ἂν ἔχῃ καμμιὰ καλὴ κόττα νὰ φᾶνε. Πῶς, λοιπόν, ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς κατώρθωσε νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀκανονίτητα καὶ ἀμέλειαν τοῦ κ. Χαμόδρακα χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ οὔτε ποῦ κεῖται τὸ σχολεῖον, οὔτε πόσους καὶ ποίους μαθητὰς ἔχει; Τί ἀπαντᾷ εἰς ταῦτα ὁ κ. Καραβᾶς; ἢ τί σκέπτεται ὁ ἀξιόλογος Ὀνυλοῦ σὰς ὅστις τόσας περὶ ἀναμορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδας ἐν τῇ λαμπρᾷ περὶ «Διδασκάλου» πραγματεία του ἐξέφρασε;

Πρὸ ἡμερῶν ἔχομεν νταβατούργια τοῦ Διαβόλου. Πρόκεινται νὰ ἐκλεχθῇ ἓνα σπῆτι διὰ τηλεγραφικὸν κατάστημα. Εὐρέθη κάποιος καὶ ἐγένετο τὸ συμβόλαιον τῆς μισθώσεως, ἀλλ' μετ' ὀλίγον ἡκυρώθη διότι δὲν ἤρρεσκεν εἰς τοὺς πολιτικούς. Ἀλληλογραφαί, μεταθέσεις τηλεγραφητῶν, ταξείδια

δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἔφθανεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον δολοδρόσος. Εὐρίσκει τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἐξηρηθισμένου.

Καθήμενος ἐνώπιον τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὴν καίουσαν ἡλμψιν τῶν πολυφῶτων, ἦτο ἀπαθέστατος. Οὔτε τὰ κέρδη, οὔτε ἡ ἀπώλεια κατώρθωναν νὰ νικήσωσι τὸ φλέγμα του. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχον ἴδει ἀπαθέστερον χαρτοπαίκτην. Καὶ ὅταν περὶ τῆς τοῦ φανεροῦντο αἱ παιδαριωδέστεραι δεισιδαιμονίαι, ἐπὶ τῶν χειλέων του ἀνέτελλε περιφρονητικὸν μειδίαμα. Αὐτὸς ὡς γοῦρι τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνου ἐλογάριαζε.

Ἐσύχναζε πολὺ τὰς αἰθούσας καὶ ἔσχε πολλοὺς ἔρωτας, ἂν καὶ δὲν ἦτο εὐπαθοῦς ἰδιοσυγκρασίας. Ἦτο παραπολὺ ἐγωῖστος διὰ ν' ἀγαπήσῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφάνη καλὸ πριγγιπόπουλο καὶ δὲν ἀπῆλπισε τὰς ὥραιας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀρέσῃ. Ἐσυχαίνετο τὰ δάκρυα καὶ δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ ποτὲ κἀνένα, διὰ τὸν φόβον τῶν παραπόνων καὶ τῶν ἐπιπλήξεων.

Μίαν φορὰν μόνον, ἐνόμισεν ὅτι ἠγάπησε μὲ τὰ σωστά του, ἀλλ' ἀπεδείχθη ἔπειτα πολὺ καλὰ ὅτι ἐκολακεύθη. Μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων κυριῶν τῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ κόμησσα Βορεζέφ, διάσκημος διὰ τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ τοὺς σμαράγδους τῆς, ἤρξατο αὐτοῦ. Ἐπιβλεπομένη ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν ἐξήλεσε πολὺ, ἡ ὥραία κόμησσα δὲν ἔμπούσε νὰ δῇ τὸν Γάστωνα ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τοῦ γράψῃ. Καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους

τοῦ τούτου ὁ δοῦξ παρήτησε τὰ χαρτιά. Ἠκολούθει εἰς ὅλα τὰ σαλόνια τὴν κυρίαν Βορεζέφ, χορεύων βάλς μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὰ πεपुरακτωμένα βλέμματα τοῦ κόμητος, ἀλλὰ μὴ κατορθῶν νὰ ἐφεύρῃ μέσον τι, ὅπως τὴν πλησιάζῃ κρυφίως. Διὰ νὰ ἔξεναισῃ τὸν σύζυγον ὁ Γάστων προσεποιήθη ὅτι ἀνεχώρει διὰ Μόσχαν. Δὲν ἐφάνη ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἀναχωρήσας ἔξω τῆς πόλεως, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του κρυφίως. Ὁ κόμης, μὴ ἐννοήσας τὴν ἀπάτην, ἔπαυσε τὴν ἐπιτήρησιν, καὶ ἡ ὥραία ρωσὶς κατώρθωσε νὰ πᾶν τρεῖς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δουκός. Ἡ κόμησσα ἄφινε τὴν ἁμαξάν της ἐμπρὸς τῆς θύρας τοῦ ἀγ. Ἀλεξίου, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἐξερχομένη διὰ μιᾶς τῶν πλαγίων θυρῶν, ἐπήγαγε μ' ἐλαφρὸν πόδα εἰς τὴν συνέντευξίν της. Τὴν τρίτην φορὰν τὸ μυστικὸν ἐπροδόθη ἀπὸ τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις παρακολουθῆσας κρυφίως τὴν κόμησσαν, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα.

Αὐτὸς μανιώδης, ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βλιγνὺ, ἀλλὰ ἐκεῖ κρατηθεὶς διὰ διαφόρων προφάσεων ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον, ἓνα Παρισινὸν διαβολεμμένον, δὲν εἰσῆλθεν ἀμέσως. Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ κόμησσα, σχεδὸν τρελλή, ἐζΐτει μετὰ τοῦ Γάστωνος ἔξοδον. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ περιπτώσει ἀπεκαλύφθη ἐν ὅλῃ τῇ τῇ ἰσχύϊ καὶ ἡ δύναμις τῶν νεύρων τοῦ ραθύμου νεανίου.

(ἀκολουθεῖ)